ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 11ης Μαΐου 1999 *

Στην υπόθεση C-255/97,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Handelsgericht Wien (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Pfeiffer Großhandel GmbH

και

Löwa Warenhandel GmbH,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30 και 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρων 28 ΕΚ και 43 ΕΚ),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. J. G. Kapteyn και P. Jann, προέδρους τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann (εισηγητή), J. L. Murray, H. Ragnemalm, L. Sevón και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Pfeiffer Großhandel GmbH, εκπροσωπούμενη από τον Johannes Hintermayr, δικηγόρο Linz,

— η Löwa Warenhandel GmbH, εκπροσωπούμενη από τον Andreas Foglar-Deinhardstein, δικηγόρο Βιέννης,

— η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την Christine Stix-Hackl, Gesandte στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Εξωτερικών,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Berend Jan Drijber, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Bertrand Wägenbaur, δικηγόρο Αμβούργου,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Pfeiffer Großhandel GmbH, εκπροσωπούμενης από τον Johannes Hintermayr και τον Georg Minichmayr, δικηγόρους Linz, της Löwa Warenhandel GmbH, εκπροσωπούμενης από τον Jürgen Brandstätter, δικηγόρο Βιέννης, και της Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον Bertrand Wägenbaur, κατά τη συνεδρίαση της 26ης Μαΐου 1998,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 7ης Ιουλίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 24ης Μαρτίου 1997, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 14 Ιουλίου 1997, το Handelsgericht Wien υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30 και 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρων 28 ΕΚ και 43 ΕΚ).

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της εταιρίας Pfeiffer Großhandel GmbH (στο εξής: Pfeiffer) και της εταιρίας Löwa Warenhandel GmbH (στο εξής: Löwa), αφορώσας το αίτημα της Pfeiffer να απαγορευθεί στη Löwa η χρήση ορισμένης εμπορικής ονομασίας.

3 Η Pfeiffer εκμεταλλεύεται από το 1969 ένα πολυκατάστημα στο Pasching, στην Αυστρία, υπό την εμπορική ονομασία Plus KAUF PARK. Η καταχώριση της ονομασίας αυτής στο αυστριακό Patentamt (ομοσπονδιακό γραφείο βιομηχανικής ιδιοκτησίας) ως λεκτικού και εικονιστικού σήματος άρχισε να παράγει

αποτελέσματα στις 5 Αυγούστου 1969. Η Pfeiffer πωλεί διάφορα εμπορεύματα, κυρίως τρόφιμα, με το σήμα Plus wir bieten mehr, η καταχώριση του οποίου άρχισε να παράγει αποτελέσματα στις 22 Σεπτεμβρίου 1989.

4 Η Löwa εκμεταλλεύεται στην Αυστρία 139 υπεραγορές, όπου πωλούνται εμπορεύματα παρόμοια με εκείνα που πωλούνται στο πολυκατάστημα που εκμεταλλεύεται η Pfeiffer. Η μητρική εταιρία της Löwa, η γερμανική εταιρία Tengelmann Warenhandelsgesellschaft (στο εξής: Tengelmann), είναι δικαιούχος του διεθνούς σήματος Plus, η καταχώριση του οποίου άρχισε να παράγει αποτελέσματα στις 15 Νοεμβρίου 1989. Μια άλλη θυγατρική της Tengelmann, η γερμανική εταιρία Plus Warenhandelsgesellschaft mbH & Co., είναι δικαιούχος του λεκτικού και εικονιστικού σήματος Plus prima leben und sparen, η καταχώριση του οποίου στην Αυστρία άρχισε να παράγει αποτελέσματα στις 18 Δεκεμβρίου 1979. Η ίδια η Löwa είναι δικαιούχος του λεκτικού και εικονιστικού σήματος Pluspunkt, η καταχώριση του οποίου στην Αυστρία άρχισε να παράγει αποτελέσματα στις 15 Απριλίου 1994.

5 Η Tengelmann και η Plus Warenhandelsgesellschaft εκμεταλλεύονται υπεραγορές στη Γερμανία, την Ιταλία, την Ισπανία, την Τσεχική Δημοκρατία και την Ουγγαρία, με την εμπορική ονομασία Plus. Η Tengelmann επιδιώκει την προβολή ομοιόμορφης εικόνας των καταστημάτων της σε ολόκληρη την Ευρώπη, έτσι ώστε να είναι δυνατή η πανομοιότυπη διαφήμισή τους σε ευρωπαϊκό επίπεδο και η μεταγενέστερη διαμόρφωση μιας corporate identity.

6 Προς τούτο, η Löwa άρχισε, το 1994, να πωλεί εμπορεύματα με την ονομασία Plus και έδωσε σε 17 από τις 139 υπεραγορές που εκμεταλλεύεται στην Αυστρία και έφεραν την ονομασία Zielpunkt την νέα ονομασία Plus prima leben und sparen, η γραφική απεικόνιση της οποίας είναι όμοια με το λεκτικό και εικονιστικό σήμα της εταιρίας που ανήκει στον ίδιο με αυτήν όμιλο, ενώ διακρίνεται από την εμπορική ονομασία που χρησιμοποιεί η Pfeiffer τόσο λόγω της προσθήκης διαφόρων ενδείξεων όσο και λόγω της οπτικής του παρουσιάσεως.

7 Στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης, η Pfeiffer ζητεί, επικαλούμενη το άρθρο 9 του Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (νόμου περί απαγορεύσεως του αθέμιτου ανταγωνισμού, στο εξής: UWG), να απαγορευθεί στη Löwa να

εκμεταλλεύεται, στα ομόσπονδα κράτη της Κάτω Αυστρίας, της Άνω Αυστρίας και του Σάλτσμπουργκ, καταστήματα λιανικής πωλήσεως που απευθύνονται στους τελικούς καταναλωτές με την εμπορική ονομασία Plus, με ή χωρίς προσθήκη άλλων ενδείξεων.

8 Το άρθρο 9, παράγραφος 1, του UWG καθιστά δυνατή την απαγόρευση της χρήσεως εταιρικών επωνυμιών, εμπορικών ονομασιών ή ιδιαίτερων ονομασιών επιχειρήσεων, αν η χρήση αυτή γίνεται κατά τρόπο που μπορεί να δημιουργήσει σύγχυση με τις εταιρικές επωνυμίες, τις εμπορικές ονομασίες ή τις ιδιαίτερες ονομασίες που χρησιμοποιούνται νομίμως από άλλον. Το άρθρο 9, παράγραφος 3, του UWG εξομοιώνει προς την ιδιαίτερη ονομασία μιας επιχειρήσεως τα καταχωρισθέντα σήματα και τα εμπορικά σημεία που συνιστούν χαρακτηριστικό της επιχειρήσεως εντός του οικείου τομέα οικονομικής δραστηριότητας, καθώς και τα άλλα στοιχεία που σκοπούν στη διάκριση της εν λόγω επιχειρήσεως από άλλες επιχειρήσεις.

9 Στη διάταξή του περί παραπομπής, το Handelsgericht Wien τονίζει:

— ότι η αυστριακή νομολογία ερμηνεύει το άρθρο 9 του UWG υπό την έννοια ότι τόσο τα σήματα όσο και οι ιδιαίτερες ονομασίες επιχειρήσεων απολαύουν της προστασίας που παρέχει η διάταξη αυτή μόνον εάν διαθέτουν διακριτικό χαρακτήρα, δηλαδή κάτι το ιδιαίτερο που τα εξατομικεύει και μπορεί ήδη από τη φύση του να διακρίνει τον φορέα του από άλλα πρόσωπα ή εάν έχουν αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα, ανεξαρτήτως του εάν είναι πρωτότυπα ή όχι, διά της αναγνωρίσεώς τους στις συναλλαγές·

— ότι, κατά τη νομολογία αυτή, η λέξη Plus, ως ονομασία μιας επιχειρήσεως η οποία πωλεί, μέσω των υπεραγορών που εκμεταλλεύεται, μεγάλη ποικιλία εμπορευμάτων — κυρίως τρόφιμα, αλλά και άλλα είδη τρέχουσας καταναλώσεως — είναι πρωτότυπη και όχι απλώς περιγραφική και, κατά συνέπεια, μπορεί να τύχει προστασίας και

— ότι, επομένως, η χρήση εκ μέρους της Löwa της εμπορικής ονομασίας Plus, με ή χωρίς προσθήκη άλλων ενδείξεων, αντιβαίνει προς το άρθρο 9 του UWG, αφού το σήμα της Pfeiffer έχει χρονική προτεραιότητα.

10 Ωστόσο, το Handelsgericht Wien φρονεί ότι η υποχρέωση παύσεως της προσβολής που θα έπρεπε να επιβάλει στη Löwa βάσει του άρθρου 9 του UWG θα έθιγε το ενδοκοινοτικό εμπόριο. Υπ' αυτές τις συνθήκες, αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο ερώτημα:

«Έχουν τα άρθρα 30 ή 52 επ. της Συνθήκης ΕΚ την έννοια ότι απαγορεύουν την εφαρμογή εθνικών διατάξεων οι οποίες επιβάλλουν, στην περίπτωση σημάτων ή ιδιαίτερων ονομασιών επιχειρήσεων που δημιουργούν κίνδυνο συγχύσεως, την προστασία εκείνων των σημάτων ή ιδιαίτερων ονομασιών επιχειρήσεων που έχουν χρονική προτεραιότητα και, επομένως, απαγορεύουν σε μια επιχείρηση τη χρήση, εντός τριών ομοσπόνδων κρατών της Δημοκρατίας της Αυστρίας, ενός σήματος ή μιας ιδιαίτερης ονομασίας επιχειρήσεως που νομίμως χρησιμοποιείται σε άλλα κράτη μέλη από εταιρίες που ανήκουν στον ίδιο με αυτήν όμιλο επιχειρήσεων;»

11 Εκ προοιμίου, πρέπει να τονιστεί ότι το αιτούν δικαστήριο θεωρεί αποδεδειγμένο τον κίνδυνο συγχύσεως που προβάλλει η ενάγουσα της κύριας δίκης προς στήριξη του αιτήματός της να απαγορευθεί στην εναγομένη της κύριας δίκης, σύμφωνα με εθνική διάταξη αφορώσα τον αθέμιτο ανταγωνισμό, η χρήση ορισμένης εμπορικής ονομασίας. Επομένως, με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν αντιβαίνει προς τα άρθρα 30 και 52 της Συνθήκης μια εθνική διάταξη που απαγορεύει, λόγω της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως, τη χρήση μιας εμπορικής ονομασίας ως ιδιαίτερης ονομασίας μιας επιχειρήσεως.

12 Η Pfeiffer, στηριζόμενη ιδίως στη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την προστασία των σημάτων στο πλαίσιο των άρθρων 30 και 36 της Συνθήκης ΕΚ (το τελευταίο αυτό άρθρο αποτελεί πλέον, κατόπιν τροποποιήσεως, το άρθρο 30 ΕΚ), προτείνει να δοθεί στο ερώτημα αυτό αρνητική απάντηση. Διατείνεται ότι το άρθρο 9, παράγραφος 1, του UWG, ως εθνική διάταξη που αφορά αποκλειστικά τους τρόπους πωλήσεως, και όχι τα προϊόντα, και εφαρμόζεται αδια-

κρίτως σε όλους τους οικείους επιχειρηματίες, ανεξαρτήτως του εάν είναι Αυστριακοί υπήκοοι, συνάδει προς το άρθρο 30 της Συνθήκης και δεν θίγει την ελευθερία εγκαταστάσεως που θεσπίζει το άρθρο 52 της Συνθήκης.

13 Η Löwa υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η επιβαλλόμενη σε μια εταιρία απαγόρευση χρήσεως, εντός τμήματος της αυστριακής επικράτειας, της ίδιας ονομασίας με εκείνη που χρησιμοποιείται σε άλλα κράτη μέλη από εταιρίες που ανήκουν στον ίδιο με αυτήν όμιλο συνιστά παραβίαση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, καθόσον εμποδίζει την υλοποίηση, από τον όμιλο εταιριών, μιας ενιαίας διαφημίσεως σε κοινοτικό επίπεδο και αναγκάζει, επομένως, τον εισαγωγέα, να διαμορφώσει διαφορετικά την παρουσίαση των προϊόντων του ανάλογα με τον τόπο εμπορίας. Επιπλέον, φρονεί ότι η απαγόρευση χρήσεως ορισμένης εμπορικής ονομασίας θα μπορούσε επίσης να συνιστά ανεπίτρεπτο περιορισμό της ελευθερίας εγκαταστάσεως υπό την έννοια του άρθρου 52 της Συνθήκης.

14 Η Αυστριακή Κυβέρνηση, η οποία φρονεί ότι η συμφωνία της αυστριακής νομοθεσίας με το κοινοτικό δίκαιο εκτιμάται πλέον υπό το φως της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), διατείνεται ότι το άρθρο 9, παράγραφος 1, του UWG συνάδει προς τις διατάξεις της εν λόγω οδηγίας, καθόσον διασφαλίζει την προστασία των προγενέστερα καταχωρισθέντων σημάτων.

15 Η Επιτροπή θεωρεί, αφενός, ότι το άρθρο 52 της Συνθήκης δεν απαγορεύει διάταξη όπως αυτή του άρθρου 9, παράγραφος 1, του UWG, στο μέτρο που η διάταξη αυτή δεν αφορά άμεσα τη δυνατότητα και τον τρόπο εγκαταστάσεως και δεν έχει σχέση ή, εν πάση περιπτώσει, δεν έχει αρκετά στενή σχέση με την ελευθερία εγκαταστάσεως. Η Επιτροπή προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, από τη διάταξη περί παραπομπής ουδόλως μπορεί να συναχθεί ότι το άρθρο 9, παράγραφος 1, του UWG, η εφαρμογή του στην πράξη ή η σχετική εθνική νομολογία επάγονται άμεση ή έμμεση διάκριση μεταξύ των αυστριακών επιχειρήσεων και των επιχειρήσεων που εγκαθίστανται στην Αυστρία.

16 Η Επιτροπή υποστηρίζει, αφενός, ότι το άρθρο 30 της Συνθήκης δεν απαγορεύει ούτε μια διάταξη όπως αυτή του άρθρου 9, παράγραφος 1, του UWG, αφού, εάν, δυνάμει της νομολογίας Keck και Mithouard (απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 1993, συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-267/91 και C-268/91, Συλλογή 1993, σ. I-6097), οι τρόποι πωλήσεως εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 30 της Συνθήκης, το ίδιο πρέπει να ισχύει, κατά μείζονα λόγο, προκειμένου για διατάξεις που δεν επιβάλλουν κανέναν τρόπο πωλήσεως, οποιασδήποτε φύσεως.

17 Πρέπει, πρώτον, να εξεταστεί αν μια απαγόρευση όπως αυτή την οποία αφορά η υπόθεση της κύριας δίκης αντιβαίνει προς το άρθρο 52 της Συνθήκης, το οποίο προβλέπει την κατάργηση των περιορισμών της ελευθερίας εγκαταστάσεως εντός της Κοινότητας. Πράγματι, κατά την εναγομένη της κύριας δίκης, η αιτούμενη απαγορευτική δικαστική απόφαση σε βάρος της θα περιόριζε, αν εκδιδόταν, την ελευθερία εγκαταστάσεως στην Αυστρία του ομίλου στον οποίο ανήκει, καθόσον θα την εμπόδιζε να χρησιμοποιεί την ονομασία που χρησιμοποιεί ο όμιλος σε άλλα κράτη μέλη, ειδικότερα δε στο κράτος μέλος όπου είναι εγκατεστημένη η μητρική της εταιρία.

18 Πρέπει να υπομνηστεί ότι το δικαίωμα εγκαταστάσεως που προβλέπει το άρθρο 52 της Συνθήκης, σε συνδυασμό με το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 48 ΕΚ), αναγνωρίζεται τόσο στα φυσικά πρόσωπα που είναι υπήκοοι κράτους μέλους της Κοινότητας όσο και στα νομικά πρόσωπα υπό την έννοια του άρθρου 58 της Συνθήκης. Περιλαμβάνει, υπό την επιφύλαξη των προβλεπομένων εξαιρέσεων και προϋποθέσεων, την ανάληψη και την άσκηση κάθε είδους μη μισθωτών δραστηριοτήτων στο έδαφος κάθε άλλου κράτους μέλους, καθώς και τη σύσταση και διαχείριση εταιριών, την ίδρυση πρακτορείων, υποκαταστημάτων ή θυγατρικών εταιριών.

19 Η πρόσβαση στις δραστηριότητες αυτές στο κράτος μέλος εγκαταστάσεως περιορίζεται από εθνικά μέτρα που μπορούν να θέσουν τις εταιρίες άλλων κρατών μελών σε μειονεκτική πραγματική ή νομική κατάσταση σε σχέση με τις εταιρίες του κράτους μέλους εγκαταστάσεως (βλ. απόφαση της 17ης Ιουνίου 1997, C-70/95, Sodemare κ.λπ., Συλλογή 1997, σ. I-3395, σκέψη 33). Ο περιορισμός αυτός αντιβαίνει προς το άρθρο 52 της Συνθήκης, σε συνδυασμό με το άρθρο 58 της Συνθήκης, ακόμη κι αν εφαρμόζεται κατά τρόπο μη επαγόμενο διακρίσεις, εκτός αν δικαιολογείται από επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος, είναι κατάλληλος για την επίτευξη του επιδιωκομένου σκοπού και δεν

βαίνει πέραν του αναγκαίου για την επίτευξη του σκοπού αυτού μέτρου (βλ. απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 1995, C-55/94, Gebhard, Συλλογή 1995, σ. I-4165, σκέψη 37).

20 Όμως, μια απαγόρευση όπως αυτή που ζητεί η ενάγουσα της κύριας δίκης θέτει σε μειονεκτική θέση τις επιχειρήσεις που εδρεύουν σε άλλο κράτος μέλος, εντός του οποίου χρησιμοποιούν νομίμως μια εμπορική ονομασία, και ενδιαφέρονται να επεκτείνουν τη χρήση της ονομασίας αυτής εκτός του εν λόγω κράτους μέλους. Πράγματι, η απαγόρευση μπορεί να εμποδίσει την υλοποίηση από τις επιχειρήσεις αυτές μιας ενιαίας διαφημίσεως σε κοινοτικό επίπεδο, αφού μπορεί να τις αναγκάσει να διαμορφώσουν διαφορετικά την παρουσίαση των αγαθών που εκμεταλλεύονται, ανάλογα με τον τόπο εγκαταστάσεως.

21 Ωστόσο, ένας τέτοιος περιορισμός του δικαιώματος εγκαταστάσεως, που απορρέει από εθνική διάταξη που προστατεύει, μεταξύ άλλων, εμπορικές ονομασίες από κινδύνους συγχύσεως, δικαιολογείται από επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος που σκοπούν στην προστασία της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 18ης Μαρτίου 1980, 62/79, Coditel, Συλλογή τόμος 1980/I, σ. 477, σκέψη 15).

22 Πράγματι, η προστασία την οποία παρέχει ένα εθνικό δίκαιο κατά του εν λόγω κινδύνου συγχύσεως δεν μπορεί να επικριθεί βάσει του κοινοτικού δικαίου, δεδομένου ότι αντιστοιχεί στο ειδικό αντικείμενο της προστασίας της εμπορικής ονομασίας, που έγκειται στην προστασία του δικαιούχου από τον κίνδυνο συγχύσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, όσον αφορά τα σήματα, απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 1993, C-317/91, Deutsche Renault, Συλλογή 1993, σ. I-6227, σκέψη 37).

23 Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί, όπως έπραξε ο γενικός εισαγγελέας στις παραγράφους 63 έως 68 των προτάσεών του, ότι η επιβολή της απαγορεύσεως την οποία ζητεί η Pfeiffer στην υπόθεση της κύριας δίκης είναι κατάλληλη να διασφαλίσει την υλοποίηση του σκοπού τον οποίον επιδιώκει και δεν βαίνει πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο για την επίτευξή του, αφού ο εθνικός δικαστής καταλήγει, βάσει του εθνικού του δικαίου, στο συμπέρασμα ότι υπάρχει πράγματι κίνδυνος συγχύσεως.

24 Επομένως, μια απαγόρευση όπως αυτή που μπορεί να επιβληθεί στην Löwa στην υπόθεση της κύριας δίκης δεν αντιβαίνει προς το άρθρο 52 της Συνθήκης.

25 Δεύτερον, πρέπει να εξεταστεί αν η απαγόρευση αυτή αντιβαίνει προς το άρθρο 30 της Συνθήκης, κατά το οποίο οι ποσοτικοί περιορισμοί επί των εισαγωγών των εμπορευμάτων, καθώς και όλα τα μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος, απαγορεύονται μεταξύ των κρατών μελών.

26 Όπως τονίστηκε στις σκέψεις 17 έως 24 της παρούσας αποφάσεως, η απαγόρευση την οποία προτίθεται να επιβάλει το αιτούν δικαστήριο, ακόμη κι αν περιορίζει τις δυνατότητες των εγκατεστημένων σε άλλα κράτη μέλη επιχειρήσεων να χρησιμοποιούν τις ίδιες εμπορικές ονομασίες εντός του οικείου κράτους μέλους, δεν αντιβαίνει προς το άρθρο 52 της Συνθήκης, διότι δικαιολογείται από επιτακτικούς λόγους. Κατά συνέπεια, δεν αντιβαίνει προς το άρθρο 30 της Συνθήκης, που αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, παρά μόνον εάν και στο μέτρο που έχει περιοριστικά αποτελέσματα για την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων μεταξύ κρατών μελών άλλα από εκείνα που απορρέουν έμμεσα από τον περιορισμό της ελευθερίας εγκαταστάσεως.

27 Όμως, εν προκειμένω, ακόμη κι αν υποτεθεί ότι το αμφισβητούμενο μέτρο έχει περιοριστικά αποτελέσματα για την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, δεν υπάρχει καμία ένδειξη περί του ότι δεν πρόκειται για αποτελέσματα που απορρέουν έμμεσα από τον περιορισμό της ελευθερίας εγκαταστάσεως.

28 Επομένως, μια απαγόρευση όπως αυτή που μπορεί να επιβληθεί στη Löwa στην υπόθεση της κύριας δίκης δεν αντιβαίνει ούτε προς το άρθρο 30 της Συνθήκης.

29 Εν όψει των προεκτεθέντων, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι μια εθνική διάταξη που απαγορεύει, λόγω της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως, τη χρήση μιας εμπορικής ονομασίας ως ιδιαίτερης ονομασίας μιας επιχειρήσεως δεν αντιβαίνει προς τα άρθρα 30 και 52 της Συνθήκης.

Επί των δικαστικών εξόδων

30 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Αυστριακή Κυβέρνηση και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 24ης Μαρτίου 1997 το Handelsgericht Wien, αποφαίνεται:

Μια εθνική διάταξη που απαγορεύει, λόγω της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως, τη χρήση μιας εμπορικής ονομασίας ως ιδιαίτερης ονομασίας μιας επιχειρήσεως δεν αντιβαίνει προς τα άρθρα 30 και 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρα 28 ΕΚ και 43 ΕΚ).

Rodríguez Iglesias Kapteyn Jann

Moitinho de Almeida Gulmann Murray

Ragnemalm Sevón Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Μαΐου 1999.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias